

Social- og boligminister Pernille Rosenkrantz-Theils talepapir

Anledning	SOU alm. del Samrådsspørgsmål D
Dato / tid	23. februar 2023, kl. 13:15-14:15
Sted	Socialudvalget
Talens varighed	Ca. 5 minutter

Samrådsspørgsmål D stillet af Rosa Lund (EL)

”Vil ministeren redegøre for børns og forældres rettigheder i familier, der består af mere end to forældre sammenlignet med familier med to eller færre forældre og samtidig forholde sig til, hvordan regeringen vil sikre ligestilling af flerforældrefamilier?”

Det talte ord gælder

Tak for det.

Jeg vil med det samme varedeklarere, at jeg gerne vil tale med lidt flere end Enhedslisten om spørgsmålet, og det håber jeg, vi overlever.

Og jeg vil også gerne til at starte med sige, at der findes jo vanvittigt mange forskellige familieformer.

Nu har jeg selv været med til at stille nogle af de allerførste forslag i Folketinget tilbage i starten om præcis spørgsmålet om at få lovgivningsmæssigt mere plads til regnbuefamilier i det hele taget, på alle mulige tænkelige fronter.

Og jeg vil sige det sådan, at det der med ret til flere forældre, at det er at få en hverdag til at glide – det er der jo så også nogle af os, i skilte familier, der kender, hvor vores børn jo vokser op med tre eller fire forældre, eller hvor mange der nu er, rundt om børnene.

Og der er jo nogle ting, der handler om, altså i hvert fald fra de første, nu var vi lige henover, inden vi gik herind, debatter i start nullerne, hvor der var sådan en meget stereotyp opfattelse i vores samfund. Det spejlede sig ind i folketingsdebatterne om, at et barn har bedst af at have en mor og en far, og hvor man ikke skulle særlig langt ind i debatten, før man også fik en fornemmelse af, at der var i virkeligheden nogen, der var lidt imod, at man blev skilt, fordi det var bedst, at mor og far var sammen.

Og det vil sige, jeg synes, debatten har båret meget præg af, at der meget tæt på overfladen har været sådan en lidt fordømmende opfattelse af, hvad der var det rigtige, og hvad der var det forkerte i forhold til, hvilken familie man var.

Og derfor starter jeg der, fordi det, synes jeg, så er vigtigt også at sige eksplicit, når det ikke er sådan.

Jeg synes, det er vanvittigt vigtigt, at der er plads til de mange forskellige familieformer, vi har. Og når jeg tager det frem fra start nullerne, så er det fordi, at det faktisk ikke er mere end 20 år siden, at det var der, vi var. Man måtte ikke blive gift i en kirke, hvis man var et homoseksuelt par. Retten til kunstig befrugtning er kommet efterfølgende, osv.

Og derfor tror jeg også, det vil være sådan – jeg håber, det er mit håb – at det er sådan, at vi får forbedret og gjort mere og presset grænserne for, hvordan er det, vi ser på det her henover de kommende år.

Og derfor er jeg meget åben over for at tage en snak om, hvad er det, vi kan på det, der så er mit område, som handler om det familieretlige.

Men jo også i det hele taget, synes jeg, det er vigtigt, at vi har den her debat.

Jeg vil sige i forhold til børneperspektivet, for det, tror jeg, faktisk er lidt vigtigt, at vi får ind her. Det er sådan noget, jeg selv har brugt vanvittigt mange kræfter på. Det er så ikke i forhold til regnbuefamilier, men i forhold til skilte familier.

Det er jo spørgsmålet om, at nu har jeg selv børn med 7-7-ordning, så sagt i al fredsommelighed over for alle os, der har det, så har det jo været en lang debat det her med, om det egentlig er bedst for et barn at have et tilknytningsforhold til ét hjem, eller kan det være lige så godt for et barn at have tilknytning til to hjem?

Og det store spørgsmål er jo så, hvad hvis det bliver tre, fire eller fem hjem? Så er det, at jeg begynder at hoppe af, fordi så glemmer vi børneperspektivet.

Og derfor tror jeg nu, at jeg kan se i offentligheden, at der bliver de to debatter meget ofte blandet sammen. Altså det vil sige debatten om, hvad skal være muligt, når man er sammen.

Det kan være konstellationen, at man er et homoseksuelt mandligt par, der har fået børn sammen med et homoseksuelt kvindeligt par, lad os sætte det op. Der synes jeg, at vi på en eller anden måde skal forsøge at få debatten delt op i, hvad er det for nogle regler og rammer, der er i den situation.

Altså hvorfor er det for eksempel, at det er så svært at få adgang til informationer, der gør, at man kan få en hverdag til at glide. Hvorfor kan alle fire ikke få det?

Det, synes jeg, er en selvstændig diskussion, som man skal sige, den har vi her, og der synes jeg, at vi skal rykke rigtig meget.

På den del der så handler om, hvad gør vi så i den situation, og det er jo, at skilsmisseraten i Danmark er jo vanvittigt høj, hvad gør vi så i den situation?

Og det vil sige virkelig dele den op på samme måde, som vi gør, når vi taler om børn i alle andre forhold, hvor vi har et sæt regler for, når mor og far er sammen, og et andet sæt regler for, når de ikke er.

Og jeg synes, det er meget, meget dilemmafyldt, i det øjeblik, vi begynder at træde ind i. Altså fordi jeg synes i forvejen, vi har skullet bruge mange kræfter på 7-7 ordninger. Hvis det så hedder 7-7-7-7-7 ordninger, eller hvad det er, vi kommer ud i, så tror jeg, vi mister børnene.

Og når jeg siger 'tror', så er det jo fordi, det er noget, vi har ufatteligt lidt viden om, og det, synes jeg, er noget, man skal kigge lidt på.

Men den diskussion må aldrig stå i vejen for – og det er det, der skal være min pointe – at vi tager nogle skridt vedrørende det, der handler om, at når situationen er ikke skilt, hvordan kan vi så gøre det nemmere at være forældre rundt om de børn, der er.

Så vil jeg sige, at der er jo sat et stykke arbejde i gang. Og sådan som jeg forstår det, så er der en arbejdsgruppe, en undersøgelse, der er blevet sat i gang i Ligestillingsministeriets regi, det er derfor, jeg sidder og fisker efter det, fordi det ligger ikke hos mig.

Som jeg forstår det, så har ligestillingsministeren sat en undersøgelse i gang, som er de ting, der ligger i forlængelse af LGBT+ Handlingsplanen.

Og når vi får den undersøgelse, så ved vi en lille smule mere om, hvad er det egentlig, vi taler om. Altså hvad er det for nogle familietyper, og hvad er det for nogle problemstillinger.

Og så vil der – i hvert fald fra min side – være en meget stor grad af åbenhed over for at diskutere, hvad er de næste skridt, vi skal tage i forhold til, at lovgivningen faktisk tager højde for den virkelighed, børn vokser op i, i stedet for i en måske lidt stivnet familieopfattelse.

Tak.